

РЕШЕНИЕ

№ 7785

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7885** по описа за **2021** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д"ИТ" С., чрез процесуалния си представител юристконсулт Х. срещу решение от 16.06.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 16633/2020 г. от 2 състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е отменено Наказателно /НП/ № 22-007061 от 27.11.2020 г., издадено от директора на дирекция "Инспекция по труда" - С., с което на касатора, на основание чл. 416, ал. 5, във вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 4000 лв., за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1, във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

В касационната жалба се поддържа, че оспореното решение е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. При констатации, че нарушението е безспорно установено и изяснена фактичката обстановка, въззивния съд неправилно е приел за дата на установяване на нарушението 16.06.2020г., при което е отменил оспорения акт, като издаден след изтичане на давностния срок по чл. 34 ал.1 от ЗАНН. Претендира

прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът се представлява от адв. К., оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящия касационен състав на Административен съд София - град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК, както и показанията на разпитаните свидетели, в това число и актосъставителя . Установено е, че при извършената проверка на строителен обект в [населено място] - "Многофамилна жилищна сграда с магазини и подземни гаражи и ограда", изпълняван от [фирма] на 11.06.2020 г. контролните органи са констатирани, че на същата дата на обекта е работил К. Е. без сключен трудов договор в писмена форма. В хода на проверката на 16.06.2020г. бил представен сключен между [фирма] и К. Е. граждански договор от 12.05.2020г. Наказващия орган е приел, че това съставлява нарушение на чл. 62, ал. 1, във вр. чл. 1, ал. 2 КТ, за което бил съставен АУАН № 22-007061/29.09.2020 г. Въз основа на съставения акт на 27.11.2020 г. е издадено оспореното наказателно постановление № 22-007061. При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството, поради изтичане на срока по чл. 34 ал.1 от ЗАНН, а именно повече от три месеца от установяване на нарушението, с което се погасява административнонаказателната отговорност, а провеждането на административнонаказателно производство става недопустимо.

Този извод е правилен. Неоснователно е оплакването на касатора за спазване на тримесечния срок. Видно от Протокол за извършена проверка № ПР2015217/02.09.2020 г. при посещенията на обекта на 11.06.2020 г, контролните органи са констатирани, че К. Е. работи на обекта без сключен писмен трудов договор. Приложена е декларация от 11.06.2020г. На посочената в НП дата –

11.06.2020 г., Е. също е бил на работа. При направената справка в регистъра на НАП се констатира, че няма уведомление за сключен трудов договор.

Правилни са изводите на въззивния съд, че нарушението е констатирано на 16.06.2020г. По време на извършване на проверката и съставяне на декларация по чл.402 ал.1 т. 1 и 3 и ал.2 от КТ срещу името на К. Е. не е посочено дали има или не сключен трудов договор. Обяснение от същия не е снето. Следователно, моментът, в който органът установява какво е фактическото положение и има или не извършено нарушение е този, в който от дружеството са представени писмени доказателства. Това е сторено на 16.06.2020г. с представянето на граждански договор между страните. След тази дата не са събирани каквито и да било доказателства. Следователно от тази дата и при съобразяване на всички други установени факти и обстоятелства, органът е могъл да прецени дали е нарушение или не и какво е то и съответно да предприеме действия по ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушение в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Двете хипотези се намират помежду си в отношения на алтернативност и са взаимно изключващи се, т.е. нормата не предоставя на административния орган възможност да избира в кой от двата срока да извърши процесуалното действие - съставяне на акт за установяване на нарушение. След като нарушителят е известен, то акт за установяване на административно нарушение следва да бъде съставен в продължение на три месеца от откриването му. Приложимостта на втората хипотеза, а именно едногодишен срок от извършване на нарушението се предпоставя само при липса на данни у контролния орган за конкретния нарушител. Това е така, тъй като законодателят е предвидил възможност за контролните органи да положат усилия за откриване на нарушителя. Ето защо тази втора хипотеза ще бъде приложима тогава, когато нарушителят е открит след изтичането на посочените в първата хипотеза три месеца.

Следва да се отбележи, че в Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ОСС от НК на ВКС и II колегия на ВАС изрично /в т. 1/ е прието, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни.

Като е съставил АУАН на 29.09.2020г. наказващия орган е допуснал съществено процесуално нарушение, изразяващо се в провеждане на административнонаказателно производство, тогава, когато то вече е недопустимо.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Ответникът претендира всички сторени по делото разноси, но такива не са заявени, нито доказани пред касационната инстанция, поради което не следва да се обсъжда възражението за прекомерност.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 изр. 2
ЗАНН

Административен съд София-град, 18 касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.06.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 16633/2020 г.
от 2 състав на СРС, НО.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1

2.